

Krevní obraz

Minulý týden jsem byl předvolán k lékaři. Poněkud tvrdé sloveso ve spojení s návštěvou, k níž se s důvěrou a třiceti korunami utíkáme, když je ouvej, má své opodstatnění. Nesl jsem si formulář se slovy ANO NE, natištěnými zhruba v půli stránky velkými písmeny a s ještě větším vzájemným odstupem. Grafologicky nosná stopa běžné kancelářské modři způsobená krouživým mihnutím zápěstí nad jedním z těch slov měla rozhodnout o tom, zda mohu dál učit. Pro pořádek připomínám, že se nejednalo o lékaře-specialistu, nýbrž do našich životů běžně zasahujícího obvodáka.

Vyhnu se popisu ordinace a zcela míjím reformu zdravotnictví, vlastně jsem zrovna tak mohl psát o svém vánočním čase v rodišti na Vysočině. V chalupě, kam už všichni jezdí jen na návštěvu a předem se tak musejí domluvit, že jedou, přirozeně, jinak by nebylo koho

navštívit, nepočítáme-li ducha místa; představu pradědy Jaroslava právě stloukajícího nad řekou dřevěné molo, aby žena mohla s prádlem líp k vodě, jeho krabičku na hleny a bílé vlasy a její černé, kolem zahrady nálety lísky a bezu. Protože před svátky vyšlo dvojčíslo Literárek a jako učitel jsem měl dva týdny volno, ztratil jsem ke své radosti představu, co je právě za den. Obraz toho, co bylo před lety, naopak jako by o tuto píď posílil. Také táta, inspirován nesporně podobnými zdroji, mluvil víc o krvi, i když ne o té naší, ale obecně či nepřímě.

Po napíchnutí žíly nejdřív vyteče krev nejvíc srážlivá. Tu mi sestřička odčerpala do první tubičky. Pak pohybem, při němž úlek spatřil hrot jehly projet skrz loket, odtrhla první a nasadila tubičku druhou, aniž by jehla opustila jamku v předloktí. Hrdinně jsem sledoval crčící pramínek, jeho sílu a dolet.

Nato ale sestra zalomcovala podruhé a já měl najednou tolik živý pocit, jak se to uvnitř ztrácí a ubývá. Z nádoby těla do třetí zkumavky. Kolik jich mohu naplnit? „Odkud vy vlastně pocházíte svými atomy?“ vzpomněl jsem si na Vaculíkovu Sekyru, na slova o člověku složeném z místa, odkud je. Že to místo ho dělá vodou, kterou pije, která pramení pod konkrétními stromy, dělá ho mazlavým jílem a vzduchem a vším. A tak jsem viděl, co všechno vlastně crčí do té tuby. A možná to mě polekalo. „...dalších zpráv o sobě nebudou mít. Protože brambory pro jejich duši mohly přijet z Vysočiny, fosfor na kostičky od některého moře. Celí jsou z dodaných surovin, místo z nějakého údolí.“

Třeba to byly poslední atomy s jakous takous náturou brambor mého rodiště. Sestra zkumavku opatřila štítkem, který jsem nepřečetl. Tělo se obměňuje, zbytnuje, kůže se drolí, za ní se dere

nová, pořád trochu čerpá z té staré, ale ta po ní už zas o něco míň, a jak dlouho asi může trvat výlet, abys nevykořenil? A když už jehlou a pilníky na ztvrdlé paty odejdou všechny původní atomy, má cenu se vracet?

„Je dobré být odněkud,“ říkal mi jeden známý malíř a jedním dechem doplňoval, „ale ty už nemůžeš bydlet na venkově, chovat králíky a nutrie, ty věci si v sobě přeneš jinam, podívej na mě.“ Na střední školu dojížděl do města. Sedlácký svačiny házel z mostu do Svatky, protože se za ně styděl. Teď bydlel v paneláku. Už řadu let. „Hm.“ Asi dva roky nato, v pětačtyřiceti, prodal byt a nastěhoval se i s rodinou do malého statku kdesi na vsi. „To víš, člověk chce svý,“ prohlásil, jako by prvních rad nebylo.

Vlastně to byla chvilka. Venku se ještě pořádně nerozednilo. Flastr v ohybu ruky tlačí. Zapomněl jsem na formulář,

ale stačil jsem se do ordinace vrátit dřív, než se nová pacientka svlékla. Děkuju. Nevím, na základě čeho jsem byl shledán schopným pokračovat v učitelském povolání. Ani na výsledky testů z mých posledních původních atomů se nečekalo. A tak samo sebou mi to nedá, abych nepřemýšlel, jestli jsem je investoval správně. Toho posledního člověk obvykle nemá na rozdávání. Jiný můj známý, pan K., si zřejmě v předtuše takových konců stejným materiálem vypláchnul oči. Sledovali jsme ho na videozáznamu ve ztemnělé galerii G99, jak leží, hlavu zakloněnou, jak tlukot srdce barví průhledné hadičky až k očím, kde jsou upevněny. Pomalu z nich vykapává, vymývá a odtéká spousta narvaných klacků z lísky a bezu, kusy dřevěného mola, malá do hrsti krabička i černé a bílé vlasy. Víím o něm, že je stále schopen vykonávat povolání učitele.